

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **Z. Š.**, zastoupeného JUDr. Martinem Mikyskou, advokátem se sídlem Malá Skála 397, proti žalovanému: **policejní prezident**, se sídlem Strojnická 935/27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2017, č. j. PPR-19730-81/ČJ-2008-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 19. 6. 2018, č. j. 22 Ad 9/2017 – 31,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a dosavadní průběh řízení

[1] Spornou otázkou v projednávané věci je, zda žalobce utrpěl služební úraz.

[2] Ředitel Policie České republiky, správy Severomoravského kraje (služební funkcionář) dne 3. 7. 2008 rozhodl, že Česká republika – Ministerstvo vnitra, prostřednictvím Policie České republiky, podle § 100 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.") neodpovídá za změnu žalobcova zdravotního stavu spočívající v poškození bederní meziobratlové ploténky L4/5 a že se žalobci neposkytuje náhrada škody. K úrazu žalobce

mělo dojít dne 24. 11. 2005 ve Městě Albrechticích při služebním zákroku, kdy při vlečení agresivního pachatele ke služebnímu vozidlu žalobce ucítil prudkou bolest v zádech a jen s obtížemi nastoupil do služebního vozidla.

[3] Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2008 o odvolání žalobce proti rozhodnutí služebního funkcionáře zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 27. 9. 2010, č. j. 10 Ca 37/2009 - 29, z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný se dle soudu nevypořádal se všemi podklady pro rozhodnutí, neboť nevyložil, z jakých důvodů vzal v úvahu pouze znalecký posudek prof. Urbánka a nepřihlížel k lékařskému posouzení MUDr. S.

[4] Žalovaný následně vyzval prof. Urbánka, aby zpracoval doplňující posudek, vyjádřil se k posudku MUDr. S. ze dne 31. 3. 2008 a vysvětlil protichůdné hodnocení. Žalovaný poté opětovně rozhodl dne 29. 11. 2010 tak, že odkazy na zákon č. 361/2003 Sb., nahradil odkazy na zákon č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (dále jen „zákon č. 186/1992 Sb.“). Věcně prvostupňové rozhodnutí nezměnil.

[5] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce žalobou u městského soudu, který ji neshledal důvodnou. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 20. 1. 2016, č. j. 1 As 90/2015 – 37, zrušil jak rozsudek městského soudu, tak rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2010. Nejvyšší správní soud uvedl, že rozhodnutí bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť s ohledem na rozpory v posudcích bylo na místě vyzvat k vyjádření, nebo vyslechnout oba lékaře, autory původních podkladů pro rozhodnutí, případně opatřit revizní posudek vypracovaný třetí osobou. Není možné pokoušet se objasnit rozdíly pouze vyjádřením původního znalce, jehož posudek byl pro stěžovatele nepříznivý.

[6] Žalovaný následně zadal vypracování revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem – Nemocnicí na Bulovce. Na jeho základě rozhodl dne 24. 5. 2017 tak, že odkazy na zákon č. 361/2003 Sb., nahradil odkazy na zákon č. 186/1992 Sb., věcně však rozhodnutí nezměnil. Žalovaný uvedl, že ačkoliv procesně je třeba postupovat dle zákona č. 361/2003 Sb., otázky hmotněprávní (odpovědnost za škodu) je třeba posuzovat dle zákona účinného v době, kdy k předmětné události došlo, tj. dle zákona č. 186/1992 Sb. K věci samé zrekapituloval závěry revizního znaleckého posudku a uzavřel, že skutkový děj z 24. 11. 2005 není v příčinné souvislosti se zhoršením žalobcova zdravotního stavu. Trvalé potíže žalobce jsou důsledkem postupně se zhoršujícího obecného degenerativního onemocnění páteře.

[7] Toto poslední rozhodnutí žalovaného žalobce opět napadl žalobou, a to u Krajského soudu v Ostravě v důsledku změny právní úpravy (§ 7 odst. 2 zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní) týkající se místní příslušnosti správních soudů účinné od 1. 1. 2012.

II. Právní názor krajského soudu

[8] Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[9] Nejdříve detailně zrekapituloval průběh řízení včetně obsahu revizního posudku.

[10] K námitce změny právní úpravy v rozhodnutí o odvolání soud podrobil kritice praxi policejních orgánů spočívající v *ex offo* zahajovaném řízení bez konkrétně

vymezeného předmětu, tj. *„o náhradu škody“*. Právní úprava vznik jednotlivých dílčích nároků neváže vždy na datum služebního úrazu, ale většinou na data pozdější. Je-li služebním funkcionářem bez žádosti příslušníka (pozůstalých) běžně zahajováno z moci úřední řízení *„o náhradě škody“*, bez konkrétně vymezeného nároku, lze jen stěží při jeho zahájení určit, podle jakých hmotněprávních ustanovení má být odpovědnost bezpečnostního sboru posuzována v okamžiku skončení řízení, neboť v mezidobí může dojít i k takové změně zákonné úpravy, která některý z dílčích nároků zcela zruší, nahradí jiným, příp. zavede i dílčí nárok nový.

[11] Krajský soud následně konstatoval, že výrok, že Česká republika za škodu neodpovídá a náhrada škody se neposkytuje, může mít účinky toliko k těm z nároků, které v okamžiku rozhodování služebního funkcionáře již existovaly (vznikly), nemá však žádné účinky vůči nárokům, které teprve v budoucnosti vzniknou, čemuž odpovídá i úprava § 181 odst. 7 zákona č. 361/2003 Sb.

[12] Soud se proto dále zabýval otázkou, zda případné nesprávné zodpovězení otázky, zda má být odpovědnost za škodu posuzována podle zákona č. 186/1992 Sb. nebo zákona č. 361/2003 Sb. mohla zkrátit žalobce na jeho právech. Právní úprava dle zákona č. 186/1992 Sb. i zákona č. 361/2003 Sb. je obsahově totožná, proto krajský soud uzavřel, že ke zkrácení práv žalobce nemohlo tímto způsobem dojít.

[13] Krajský soud dále uvedl, že služební úraz je třeba hodnotit stejně jako pracovní úraz. Dle pracovněprávní judikatury je pracovním úrazem poškození zdraví, které bylo zaměstnanci způsobeno v přímé souvislosti s výkonem jeho zaměstnání nezávisle na jeho vůli krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů (úrazový děj). Existence určitého chorobného stavu, třeba latentního, nemůže vyloučit závěr, že mezi úrazovým dějem a jím vyvoláním následným chorobným stavem je příčinná souvislost, a že tedy vyvolání toho chorobného stavu bylo způsobeno jako jednou z hlavních příčin, které jej vyvolaly, pracovním úkonem zaměstnance, při jehož provádění k němu došlo. Vždy však musí jít o příčinu důležitou, podstatnou a značnou – nemůže totiž stačit pouhé připuštění možnosti zhoršení zdravotního stavu v důsledku úrazového děje, nýbrž musí být tato příčinná souvislost najisto postavena (viz rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 6. 1961 sp. zn. 4 Co 172/61, Sb. NS č. 27/62, rozsudek Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 28. 4. 1962 sp. zn. 4 Cz 86/61, Sb. NS č. 1/63, stanovisko občanskoprávního kolegia Nejvyššího soudu ČSR ze dne 27. 1. 1975 sp. zn. Cpj 37/74, Sb. NS č. 11/76, stanovisko Nejvyššího soudu SSR ze dne 19. 6. 1980 sp. zn. Cpj 11/80, Sb. NS č. 28/80).

[14] S ohledem na vývoj zdravotního stavu žalobce popsaný ve znaleckém posudku a bolesti zad žalobce s obstřiky aplikovanými dokonce i v den úrazového děje, ústavní revizní znalecký posudek pečlivě a přesvědčivě objasnil, proč tento úrazový děj sice může být jednou z příčin zhoršení zdravotního stavu žalobce, ale nejedná se právě o příčinu důležitou, podstatnou a značnou.

[15] Soud konstatoval, že časový odstup, se kterým byl revizní posudek zpracováván, nevyloučil jeho objektivitu, neboť posudek vycházel z dostupné zdravotnické dokumentace a hodnotil zdravotní stav žalobce v době úrazového děje. Ačkoliv by bylo vhodné dotázat se MUDr. S. na důvod jeho hodnocení, zpracováním revizního posudku bylo vyhověno závaznému pokynu Nejvyššího správního soudu a byla vyloučena možná neobjektivita znalce obhajujícího svůj názor vyslovený v původním posudku.

III. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[16] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[17] Stěžovatel uvádí, že úkolem správního soudnictví je kultivovat rozhodnutí správních orgánů, krajský soud měl proto svoji kritiku způsobu rozhodování o odškodnění promítnout do zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť vymezení předmětu řízení neodpovídá hmotněprávní úpravě odškodňování služebních úrazů. Ve věci nemělo být rozhodnuto výrokem deklaratorní povahy, ale výrokem přiznávajícím nebo zamítajícím jednotlivé dílčí nároky na odškodnění.

[18] Stěžovatel dále namítá, že v situaci, kdy stěžovatel v žalobě uplatnil celou řadu konkrétních výhrad proti reviznímu znaleckému posudku, měl krajský soud v souladu s judikaturou civilních soudů k § 127 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, znalce vyslechnout a stěžovatel měl mít možnost klást mu otázky. Nevyslechnutí znalce je výjimkou z pravidla v případech, kdy účastníci řízení nemají ke znaleckému posudku žádné připomínky a nepožadují jeho doplnění či vysvětlení, k čemuž stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2010, sp. zn. 21 Cdo 2458/2009. Teprve slyšení znalce před soudem a přesvědčivost jeho odpovědí vytváří komplexní obrázek o věcné správnosti znaleckého posudku.

[19] Stěžovatel uznává, že jeho předchozí právní zástupce souhlasil s rozhodnutím ve věci bez jednání a výslech zástupce zpracovatelů revizního posudku nenavrhoval, procesní předpisy však mají kogentní povahu. Nevyslechnutí znalce tak stěžovatel považuje za vadu, která mohla mít vliv na věcnou správnost rozhodnutí.

[20] Nutnost vyslechnout znalce ve sporu o odškodnění pracovního úrazu, pokud bylo před soudem podáno několik různě vyznívajících posudků, zdůraznil i Ústavní soud (nález ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 2399/08). Stěžovatel dodává, že jej nikdo ze znalců osobně nevyšetřil a nevyžadoval bližší popis úrazového děje.

[21] Rozhodnutí ředitele Oblastního ředitelství Správy cizinecké a pohraniční policie Ostrava ze dne 5. 12. 2005, že uznává poškození zdraví jako služební úraz a že stěžovali náleží odškodnění v rozsahu 100%, navodilo u stěžovatele dobrou víru, že událost ze dne 25. 11. 2005 bude posouzena jako služební úraz a jako taková bude odškodněna.

[22] Znaleckým dokazováním byly dle stěžovatele smíchány dvě rozhodné skutkové otázky. Zaprvé, zda stěžovatel utrpěl služební úraz a za druhé, jaké následky tento služební úraz měl, což je otázka příčinné souvislosti mezi služebním úrazem a škodou.

[23] Stěžovatel je přesvědčen, že služební úraz utrpěl, neboť při plnění služebních úkolů došlo ke krátkodobému, náhlému a násilnému působení zevních sil, které mělo za následek zhoršení jeho zdravotního stavu. Prof. Urbánek i revizní znalec konstatovali vznik a trvání pracovní neschopnosti v příčinné souvislosti s událostí.

[24] Stěžovatel se ztotožňuje s úvahou krajského soudu, že příčinná souvislost mezi služebním úrazem a vzniklou škodou je dána tehdy, jestliže pracovní úraz byl příčinou důležitou, podstatnou a značnou, který dovršil předchozí latentní nepříznivý chorobný stav na kvalitativně dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Ten v řešeném případě spočívá ve výhřezu ploténky mezi 4. a 5. bederním obratlem. Toto zdravotní postižení v době před

úrazem neexistovalo a nebylo zaznamenáno ve zdravotnické dokumentaci postiženého. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2012, sp. zn. 21 Cdo 2824/2011, a uvádí, že odškodnění nelze odmítnout tehdy, jestliže postižený byl pro zdravotní postižení predisponován.

[25] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v otázce vymezení předmětu řízení se ztotožňuje s posouzením krajským soudem. Stěžovatel v kasační stížnosti rozporuje samotný způsob, jakým bylo zahájeno řízení, přestože tyto námitky neuplatnil v žalobě. K neprovedení výslechu znalce žalovaný tvrdí, že se nejedná o vadu řízení dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť soud nebyl s požadavkem stěžovatele seznámen. Rovněž v řízení před soudem stěžovatel nenamítal, že žalovaný neprovedl výslech znalce ve správním řízení. Tyto námitky jsou dle žalovaného nepřípustné. I přesto se žalovaný dále vyjadřuje k použití občanského soudního řádu, uvádí, že § 77 s. ř. s. je ve vztahu k o. s. ř. speciální a odkazuje na komentář k s. ř. s. Na dokazování ve správním soudnictví nelze aplikovat principy civilního soudnictví v rozsahu, v jakém navrhuje stěžovatel. Důkazní aktivita by neměla být dominantní činností soudu, neboť by nahrazoval dokazování v řízení před správními orgány. Ve správním řízení je písemnost znaleckého posudku předpokládána (§ 56 správního řádu), stěžovatel měl možnost se k reviznímu znaleckému posudku vyjádřit a jeho námitky byly vypořádány v rozhodnutí o odvolání.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[26] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[27] Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[28] První kasační námitku považuje Nejvyšší správní soud za přípustnou, ačkoliv žalovaný namítá, že ji stěžovatel neuplatnil v žalobě. Zdejší soud má však za to, že se jedná o argumentaci navazující a věcně provázanou s námitkou, kterou stěžovatel v žalobě uplatnil a na niž krajský soud svým hodnocením reagoval. Stěžovatel v žalobě namítal, že změna rozhodnutí provedená žalovaným spočívající v nahrazení odkazů na zákon č. 361/2003 Sb., odkazy na zákon č. 186/1992 Sb., nemá oporu v právních předpisech. Ačkoliv krajský soud vytkl žalovanému, že zahajuje řízení obecně o náhradě škody, nikoliv s konkrétně vymezenými nároky na náhradu škody, jež mohou vznikat v různých časech, což může činit problémy právě při změně právní úpravy a při hodnocení otázky, na základě které úpravy má být hmotněprávní nárok posouzen, uzavřel, že v projednávané věci byly v obou zákonech nároky definovány stejně, ani použití nesprávného zákona proto nemohlo stěžovatele nijak zkrátit na jeho právech.

[29] Tento závěr je plně v souladu s ustálenou judikaturou, která stanoví, že: „*soud nezruší takové rozhodnutí, u něhož je možné bez rozsáhlejšího doplňování řízení dospět k závěru, že i přes užití práva, které na věc nedopadá, by výsledek řízení při užití odpovídajícího práva byl týž, neboť pravidlo chování obsažené v obou právních normách je de facto totožné*“ (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007 - 87).

[30] Poukazuje-li stěžovatel na výchovnou funkci správního soudnictví ve vztahu ke správním orgánům, stejně tak je třeba zdůraznit zásadu hospodárnosti a efektivnosti správního a navazujícího soudního řízení. Není účelné rušit rozhodnutí správního orgánu, nebylo-li jeho postupem zasaženo do stěžovatelova práva, jen proto, aby v následujícím řízení dospěl správní orgán k obsahově zcela totožnému výsledku procesně vhodnějším způsobem.

[31] K výslechu znalce zpracovávajícího revizní znalecký posudek Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že v projednávané věci byl revizní znalecký posudek zpracován již v průběhu správního řízení. Jednalo se tedy o podklad, na jehož základě žalovaný vydal rozhodnutí o odvolání (poté, co byla dvě jeho předchozí rozhodnutí zrušena v rámci soudního přezkumu).

[32] Proti závěrům posudku brojil stěžovatel v odvolání, žalovaný jeho námitky v rozhodnutí, kterým odvolání zamítl, vypořádal a uvedl též, z jakých důvodů neprovede výslech znalce, který stěžovatel v odvolání navrhoval. V žalobě proti tomuto posouzení stěžovatel dále nikterak nebrojil.

[33] Revizní posudek byl tedy součástí správního spisu, který měl krajský soud k dispozici. Dle ustálené judikatury pokud v řízení o žalobě ve správním soudnictví vychází soud z údajů a listin obsažených ve správním spisu, nejedná se o dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

[34] Ustanovení § 127 o. s. ř. a k němu se vztahující judikatura, na kterou stěžovatel odkazuje v kasační stížnosti, se však týkají situace, kdy je to soud, který zadá vypracování znaleckého posudku k objasnění skutkových okolností rozhodných pro věc. Ve správním soudnictví při přezkumu rozhodnutí správního orgánu však soud vstupuje do hry až ve chvíli, kdy již před správním orgánem proběhlo správní řízení, ve kterém měl být zjištěn skutkový stav. Správní soud poté zejména ověřuje, zda byl skutkový stav zjištěn správně a dostatečně. Z povahy věci tedy bude dokazování před správním soudem méně časté oproti soudu civilnímu a pracovněprávním sporům týkajícím se pracovních úrazů, při kterých se první zjišťování skutkového stavu odehrává až před soudem.

[35] Výše uvedené samozřejmě nebrání provést dokazování před správním soudem, vyvstala-li by taková potřeba. Z § 77 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že soud může zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. V projednávané věci stěžovatel tvrdí, že ač souhlasil rozhodnutím ve věci bez jednání a nenavrhoval výslech znalce jako důkaz, vznesl v žalobě takové připomínky k reviznímu posudku, že k výslechu měl soud i bez návrhu přistoupit. S tímto názorem se však Nejvyšší správní soud neztotožňuje. Řízení o žalobě je ovládáno především zásadou dispoziční, tedy stěžovatel musí soudu přednést konkrétní tvrzení, jakým způsobem byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých veřejných subjektivních právech, v čem shledává nezákonnost rozhodnutí případně řízení vedoucího k jeho vydání, a na podporu svých tvrzení označit důkazy.

[36] Nenavrhoval-li žádný z účastníků výslech znalce a krajský soud měl za to, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn dostatečně, nebyl důvod provádět výslech zástupce zpracovatele znaleckého posudku. Pokud by měl krajský soud na podkladě žalobních námitek pochybnosti o úplnosti a přesvědčivosti posudku, případně srozumitelnosti jeho závěrů zcela jistě by mohl i bez návrhu výslech zástupce zpracovatelů

posudku provést. To se však v projednávané věci nestalo. Stěžovatel v žalobě namítal, že některé formulace jsou rozporuplné, zvláštní, či nesrozumitelné a posudek se záměrně vyhýbá označení události z roku 2005 jako „služební úraz“. Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by námitky stěžovatele proti posudku byly takového charakteru, aby založily nutnost výslechu znalce. Tyto námitky krajský soud vypořádal prostým výkladem posudku, který nepovažoval za nesrozumitelný, nebylo proto nutno provádět výslech znalce. Krajský soud tak ve svém procesním postupu nepochybil.

[37] K otázce, zda stěžovatel skutečně utrpěl služební úraz, případně jaký měl úraz následky, Nejvyšší správní konstatuje, že krajský soud správně vycházel z judikatury týkající se pracovních úrazů. Stěžovatel se ztotožňuje s krajským soudem v hodnocení, že není možné odmítnout odškodnění za pracovní (služební) úraz s odkazem na zdravotní predispozice poškozeného. Krajský soud však správně dodal, že úrazový děj musí být podstatnou příčinou změny zdravotního stavu.

[38] Stěžovateli nelze přisvědčit, že znalecký posudek směšuje dvě různé rozhodné otázky. Pracovním (služebním) úrazem je jen takové poškození zdraví, které je způsobeno nezávisle na vůli zaměstnance (příslušníka) krátkodobým, náhlým a násilným působením zevních vlivů. Mezi poškozením zdravím a úrazovým dějem tedy musí existovat příčinná souvislost, přičemž úrazový děj musí být podstatnou příčinou poškození zdraví, nikoliv jen náhodnou.

[39] Taková příčinná souvislost však byla v projednávané věci vyvrácena, neboť z revizního znaleckého posudku, který odstranil rozpor mezi předchozími dvěma zdravotními posudky, vyplynulo, že stěžovatel měl již v době před úrazem dlouhodobě problémy s bolestí dolní části zad a také bezprostředně v době před úrazem byl s těmito bolestmi léčen. Z rekapitulace stěžovatelovy zdravotnické dokumentace před úrazem vyplynul *vadný vývoj páteře, množství úrazů a spontánních bolestí zejména v bederní oblasti a kyčlích oboustranně, zvláště vlevo*. Bezprostředně před úrazem dne 14. 11. 2005 byl stěžovatel ošetřován praktickým lékařem z důvodu bolestivého stavu bederní páteře a stažení svalů podél páteře, zabraňující pohybu. Stěžovateli byla doporučena 5 x aplikace léku s protibolestivým účinkem do svalu, který mu byl dále aplikován ve dnech 21. 11. 2005, 22. 11. 2005, 23. 11. 2005 a 24. 11. 2005, tedy v den služebního zákroku.

[40] Znalci v revizním posudku vyloučili poškození zdraví v souvislosti s událostí ze dne 24. 11. 2005, neboť se jednalo o dlouhodobé degenerativní změny, došlo tedy pouze ke zhoršení v té době léčených potíží. Úrazový děj, o němž je v projednávané věci sporu, tak nebyl podstatnou příčinou změny zdravotního stavu stěžovatele. Žalovaný i krajský soud proto správně posoudili, že se nejednalo o služební úraz.

[41] Skutečnost, že stěžovatel se po provedeném služebním zákroku ocitl v pracovní neschopnosti, nedokládá, že se jednalo o služební úraz, neboť v projednávané věci nebylo zpochybněno poškození stěžovatelova zdraví, ale příčina tohoto poškození.

[42] Námitku týkající se legitimního očekávání plynoucího z rozhodnutí ředitele ředitelství Správy cizinecké a pohraniční policie Ostrava o služebním úrazu, stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl. Námitka je proto v řízení o kasační stížnosti nepřípustná a Nejvyšší správní soud se jí nemůže zabývat.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[43] Stěžovatel se svými námitkami neuspěl. Jelikož Nejvyšší správní soud neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí ani z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[44] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2019

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu